

Рим и пиратите

Автор: Владимир Попов

<http://nauka.bg/forum/index.php?showtopic=17021>

Пиратството съществувало в Средиземноморието още от архаични времена. С усвояването на мореплаването този занаят станал средство на прехрана, хоби и смисъл на живота за много авантюристи. Пиратски рейдове по Египетското и Сирийското крайбрежие извършвали още минойците /неслучайно наречени в египетските извори „морски народи“/. В произведенията на Омир /‘Илиада’ и ‘Одисея’/ виждаме, че подобен разбой се считал за нещо съвсем нормално и естествено дори и от благородния герой Одисей:

„Буря от Троя ме свлече в Измар, пред киконското племе. Сринахме ние града и мъжете избихме без милост, но от града задържахме жените и много богатства, тях поделихме съвместно, да има за всеки по равно...“

В древността морската търговия и пиратството вървели ръка за ръка /в зависимост от обстоятелствата/, като първи в това отношение били финикийците, основали фактории в Сицилия, по африканските и испанските брегове. Те плавали през Червено море до Индия, по заповед на египетския фараон Нехо заобиколили Африка, открили Канарските острови, разработвали сребърните находища в Испания, внасяли калай от Британските острови и кехлибар от Балтийско море. Произвеждали пурпура и го разменяли срещу злато, слонова кост и роби.

Наред с търговията и въоръжения грабеж на финикийците приписват и един особено коварен начин за залавяне на роби. На своите кораби те подреждали накити и скъпи дрехи и тъй подмамвали жените и девойките да се качат на борда. След това внезапно вдигали платна и отплавали заедно с човешката плячка.

Първият цар - пират

Един от най-знаменитите пирати в древността, издигнал този промисъл в ранг на държавна политика, бил тираниът на о-в Самос – Поликрат /537-522 г. пр. н. е./. Стремейки се да увеличи богатството си, той започнал да облага с данък капитаните на търговски кораби, плаващи из Егейско море. С

близо 100 кораба Поликрат установил господството си в региона като разгромил флотите на Лесбос и Милет и разграбил много острови и градове по крайбрежието. Тъй като персите по това време нямали силна флота, а гръцките полиси нямали обща политика спрямо пирата цар, Поликрат практически необезпокоявано нападал когото си поиска, дори и съюзни нему колонии, заявявайки, че *„по-добре е да заслужи благодарността на приятелите си връщайки им отнетото, отколкото ако не им отнемаш нищо“*. Наред с морският разбой, Поликрат покровителствал изкуството – в двора му се подвизавали поетите Ивик и Анакреон, лекарят Демокед. На Самос бил построен монументален

дворец, библиотека, разкошен храм на Хера, бил прокаран и подземен водопровод. Застрашен от напредването на персийската експанзия в Средиземноморието, Поликрат сключил съюз с фараона Амасис, но понеже пиратът плячкосал правителствения кораб, изпратен от фараона с дарове за Крез, царя на Лидия, коалицията бързо се разпаднала. Когато персите нападнали Египет, Поликрат решил да подпомогне „силните на деня“ и изпратил 40 кораба на страната на цар Камбиз. Екипажите на корабите, съставени от недоволни от управлението му граждани обаче вдигнали бунт. Гръцките полиси начело със Спарта организирали десант на острова, но обсадата на Самос била неуспешна. Авантюрите на Поликрат приключили когато персийският наместник в Сарди го убедил с хитрост, че желае да премине на негова страна и настоял за аудиенция в Магнезия. Поликрат, поблазнен от съкровищата, които му били обещани се явил на срещата, бил хванат и разпънат на кръст.

Разбира се със смъртта му пиратството не било елиминирано, а се превърнало в постоянна заплаха за търговските кораби, плаващи в Средиземно море. Както гласи един древногръцки надпис от тази епоха: *„Пирати пристигнаха нощем в нашата страна и отмъкнаха млади момичета, жени и други, роби и свободни, повече от тридесет на брой. Отрязаха въжетата на лодките от нашето пристанище, взеха лодката на Дорей и избягаха с нея наедно със своите пленници и с плячката.“*

С развитието на държавния строй в Гърция и изграждането на военен флот от Атина, който встъпил в бой не само срещу персите, но и срещу пиратите, грабежите по море намалели, а морската търговия разцъфтяла. Атина обединила градовете по двата бряга на Егейско море в един морски съюз, който осигурявал на търговските кораби конвой от триери и се борел срещу пиратството по гръцките острови и по йонийския бряг. Но времето на спокойствие и мирна търговия не траяло дълго. С поражението на Атина в Пелопонеската война /431–404 г. пр.н.е./ се разпаднала и нейната морска мощ, а пиратството пак разцъфтяло. Пиратите нападнали дори Пирея, пристанището на Атина като натоварили на своите кораби стоки и хора, ограбили сарафите и необезпокоявани напуснали мястото.

По време на владичеството на Александър Велики адмиралите му Хегелок и Амфотер водели срещу пиратите борба с променлив успех. Но след неговата смърт в 323 година пр.н.е. пиратството се възродило отново. След борбите за власт и подялбата на огромната империя настъпил бърз стопански упадък. Социалната криза в елинистичните държави се изострила още повече от завърналите се от военните походи безимотни войници и моряци, които погълвали редовете на морските разбойници.

Пиратството в Тиренско море

Както отбелязват гръцките източници, етруските били опитни мореплаватели и разбира се – пирати. Хегемо-

нията им по море съществено пречела на гръцката колонизация в Южна и Италия и Корсика. През 535 г. пр. н. е. етруските нанесли на фокейците и техните съюзници решително морско поражение при Алерия /на о-в Корсика/, тъй като последната била превърната в гръцка пиратска база. Разбира се войната била за господство между пиратите в Западното Средиземно море; фокейци, етруски и картагенци продължили грабителската си дейност. Последните се укрепили в Сардиния и между тях и етруските бил сключен морски съюз, който ограничил елинското проникване в Западното Средиземноморие. Отмъстителните гърци измислили легенда, според която бог Дионис, пленен от тиренски пирати /така били наричани етруските/ превърнал последните в делфини.

Но през 4-3 в. пр. н. е., със западането на етруските градове под ударите на

келти и римляни, завършила и тяхната таласократия.

Рим излиза на сцената

Макар за издигането на Рим като значим град в Лациум допринасят етруските царски фамилии, самите жители дълго време останали чужди за морските приключения, концентрирайки се върху изграждането на силна сухопътна армия. При нужда римляните събирали бойни кораби от съюзните и подчинени елински колонии, а до първата пуническа война с Картаген притежавали само две ескадри от по 20 леки кораба за патрулиране по крайбрежието.

Нещата коренно се променили в продължилият 23 години сблъсък със средиземноморския хегемон Картаген, когато римляните се видяли прину-

дени да изградят няколко флотилии, които в края на краищата сломили мощта на пуните.

Новите господари на морето първоначално действали решително, особено в Адриатика, където от векове войнствените илирийски племена били възприели морския грабеж за тяхно исконно

право. Не случайно племето на либурните дало име на лека и маневрена

галера /либурна/, каквато използвали пиратите. Екипажът на либурната се състоял от около 50-80 гребци и около 30-50 моряци, в зависимост от размера на кораба. Дълбочината им на газене била около 1 м. /което ги правело подходящи и за речни плавания/, а скоростта, която са развивали - 7 - 8 възела. Впоследствие римляните възприели този тип кораби за разузнаване, охрана на морска територия, борба с пиратите, комуникационна връзка, бърза доставка на важни товари.

През 229 г. пр. н. е., с цел да спре морските грабежи, от които страдали гръцките и римските търговци, Сенатът изпратил при илирийската царица Тевта посланиците Гай и Луций Корункани с цел да бъдат прекратено морското пиратство и нападението над съюзните гръцки градове. На отговора ѝ, че разбойт е според местните обичаи Луций възразил, че Рим в такъв случай ще въведе по-различни за-

кони. За даването на такъв не съвсем дипломатичен отговор на връщане той бил умъртвен. Римляните изпратили флота от 200 кораба срещу илирийците и обсадили столицата им Скодра. Царицата капитулирала и признала римската власт, което за известен период усмирило пиратите в Адриатическо море. За благодарност, гърците допуснали римляните да участват на Истмийските игри – едно своеобразно признание, че те вече принадлежат към елинския свят.

Друг известен илирийски цар пират бил Генций, също владетел на град Скодра. Препитаващ се с морски грабежи, той умело лавирал в конфликта между Рим и Македония – през 171 г. пр. н. е. подкрепил рим-

ляните, а две години по-късно минал на страната на Персей. Той успял да отблъсне два римски легиона, завзел и разрушил Аполония и Дирахий /подвластни на Рим/. В края на краищата римляните изпратили експедиция под командването на Аниций Гал, който го победил и превзел Скодра. Генций, воден като пленник на триумфа му, не бил екзекутиран, какъвто бил обичаят, а само заточен.

БГ Наука

е електронно издание, за да може всеки българин по света да има достъп до него.

www.nauka.bg

Разцвет на пиратството в края на 2 в. пр. н. е.

кидите, хегемон в морския разбой пък станали киликийските пирати.

След окончателното елиминиране на основните римски търговски конкуренти – Коринт и Картаген през 146 г. пр. н. е., Рим не запълнил създалият се вакуум, а занемарил флота си, тъй като не останали други сериозни морски съперници в региона. От това в пълна степен се възползвали пиратите, чиито редици били попълнени от финикийски и гръцки моряци и разорени земеделци. Покрай гражданските войни в Рим доста италийци и политически противници решили да продължат борбата срещу империята по море. В Източното Средиземноморие с разпада на държавата на Селев-

Често богатите и влиятелни римляни поддържали контакти с морските разбойници, които били и основните доставчици на роби за империята. Един от центровете за търговия с роби бил егейският остров Делос, където само за ден 10 000 роби били продавани на новите си господари. Счита се, че благодарение на връзките си с тях, богатият римски магнат Марк Лициний Красс успял да предотврати дебаркирането на Спартак в Сицилия, тъй като въпреки договорката, пиратите в последния момент не осигурили корабите, с които тракийският бунтовник възнамеря-

вал да се прехвърли на острова.

„Пиратската война“ срещу Рим

Основна роля за катализането на пиратството срещу Рим изиграли войните на Републиката с Митридат /88 – 63 г. пр. н. е. /. Понтийският цар, завладял Мала Азия, активно привличал на своя страна всички недоволни и несъгласни с римската политика. Целта му била да унищожи морската търговия на Рим и да направи снабдяването на големия град със зърно невъзможно. По думите на Апиан: *„той изпълнил всички морета от Киликия до Херкулесовите стълбове /Гибралтар/ с морски разбойници, които направили всички пътища недостъпни за връзка и пътуване и предизвикали тежък глад“*. В Киликия, Келесирия и сев. Крайбрежие на Мала Азия, на мястото на разрушените от понтийските войски съюзни на римляните градове, Митридат целенасочено заселвал пирати. В Егейско море центрове на пиратството били о-в Делос и о-в Крит.

Самият характер на морския разбой се променил. Допреди това пиратските кораби били леки либурни, предназначени да ограбят единичен кораб и бързо да се изплъзнат от преследвачите си. С времето, когато редовете им били попълнени от опитни моряци и занаятчии бягащи от произвола на римските бирници, започнали да се строят масивни биреми и триреми, по нищо не отстъпващи на бойните кораби на големите морски държави. Пиратите вече не действали всеки за себе си, а се обединявали в големи

флотилии, за да атакуват добре охраняваните търговски армади, превозващи жито за Рим, а също да извършват нападения по суша и дори да превземат градове с планомерна обсада. Разпространена практика била и отвличането на богати и известни личности с цел вземане на откуп. Жертва на този „бизнес“ станал дори Гай Юлий Цезар. Разбойниците в Киликия постепенно създали квазидържавно образувание. Въпреки мултиетническия си характер /съставено от гръцки, сирийски, финикийски, египетски наемници и моряци, както и от немалко италийци, противници на римския режим/, при тях съществувала строга йерархия, като пиратските капитани плащали част от печалбата си на по-висшестоящите от тях. Пиратската задруга гарантирала солидарност и взаимопомощ за всеки член на това своеобразно общество, а за обида или смърт на пират, отмъщавали всички. Те имали представители във всеки пристанищен град, където търговците плащали данък, за да могат корабите им безпрепятствено да плават. Така от частна инициатива съществуваща от векове, пиратството се превърнало в колективно бизнес начинание.

След поражението на Митридат в първата му война срещу римляните, освен заплащането на голяма контрибуция и връщането на всички завладени територии, той бил принуден да разпусне флотата си. Повечето от моряците и кормчиите му останали без работа и с радост се присъединили към пиратското братство. В град Корацезий /дн. Алания/ в Киликия, това своеобразно

средище на пиратския свят, от разорените околности били докарани занаятчии, които строяли и оборудвали нови пиратски кораби. Самата местност покровителствала подслонилите се тук разбойници. Брегът на Киликия се простирал от днешната турско-сирийска граница надлъж по залива Искендер. По него били разположени многобройни сигнални кули, от които известявали приближаването на съдове за плячка или предупреждавали за идването на военни кораби. Многобройни добре укрити и защитени от скали малки пристанища предлагали идеален подслон за пиратските кораби, а в случай на инвазия, в планините били построени труднодостъпни укрепления. Тази страна била същинско убежище за всички опълчили се срещу „новият световен ред“, наложен от Римската република.

Естествено редовете на разбойниците се попълвали не само от отчаяни авантюристи и разорени моряци. Достатъчно количество богаташи се стремели да увеличат благосъстоянието си в тези неспокойни времена на анархия и ставали спонсори на пиратите. Както пише Плутарх: *„флотите, които те изпращали в морето се отличавали не само с прекрасни моряци, но и изкустни кормчи, бързи и леки кораби, предназначени специално за тази работа. Гнусният пиратски разкош предизвиквала по-скоро от връщане, отколкото ужас: демонстрирайки позлатените мачти на корабите, пурпурните завеси и обкованите със сребро весла, пиратите се подигравали с жертвите си и се*

кичели със злодеянията си. Запоите с музика на всеки бряг, отвличането на високопоставени служители, контрибуциите налагани на завладените градове – всичко това било позор за римското владичество“.

Дори и храмовете не били пощадени от пиратските набези. Разграбени били дидимското и самотракийското светилища, а също и храмовете на Асклепий в Епидавър, на Посейдон в Истмос, на Аполон в Акциум, на Хера в Самос и др. Счита се че именно пиратите донесли в Средиземноморието култа към Митра, разпространил се широко в късната Античност.

От Източното Средиземноморие през 70-те г. пр. н. е. пиратите започнали да атакуват и Италийското крайбрежие. При бреговете на Сицилия те разбили изпратената срещу тях флота на римския наместник и се установили близо до Сиракуза, разграбвайки околностите. Морската търговия на Рим с Изтока на практика замряла и снабдяването на Вечния град със зърно от Африка, Сицилия и Египет било застрашено. Нарушена била и комуникацията на Рим с отвъдморските провинции.

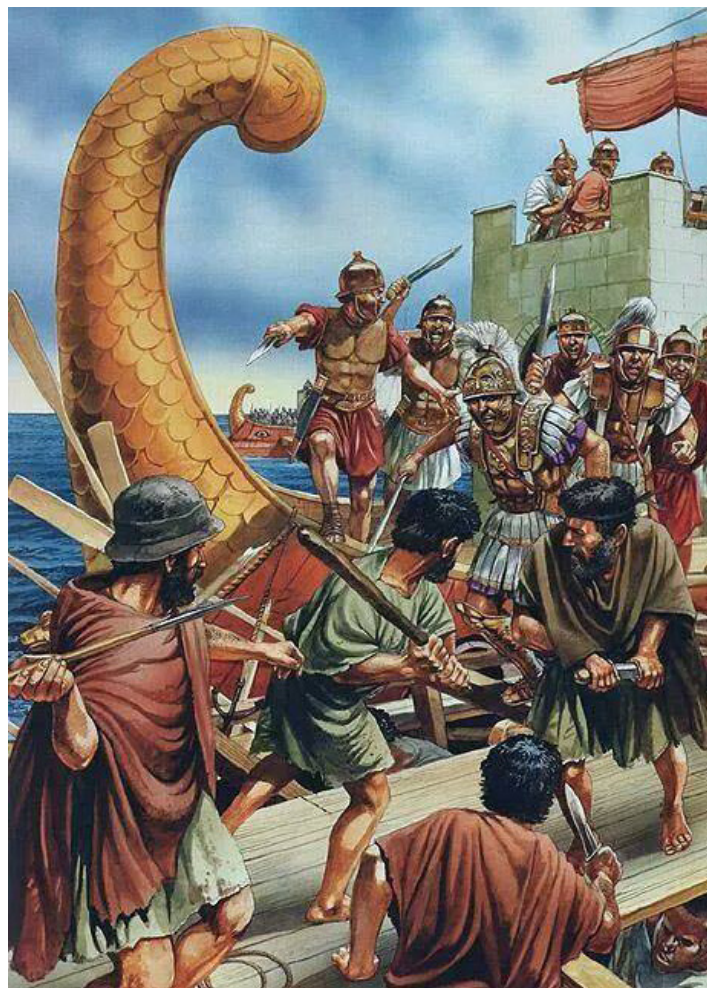
Това водело не само до икономически, но и до политически проблеми за римското правителство. Недостигът на зърно предизвикал бунтове на низшите слоеве в Рим, а и самата република била ослабена от опустошителната Съюзническа война /91-88 г. пр. н. е./, както и от продължилата след това борба между оптиматите и популарите. В Испания привърженикът на Марий – Квинт Серторий създал собствен режим и влязъл в съ-

трудничество с пиратите. Мерките, предприемани от Рим за ограничаване на морския произвол поначало били симптоматични и неефикасни. При тях отсъствала централизирана държава, на която можеш да нанесеш генерално поражение. Разпръснати по цялото Средиземноморие те нямали нито земя, нито семейства, заради които да са принудени да се сражават; при появата на римските ескадри се разпръсвали, а след това се събирали на друго място и отново подновявали морската си „партизанска“ война, оставяйки практически недосегаеми. Пиратите проникнали и в Тиренско море като най-наглата им постъпка била да подпалят готвената срещу тях римска флота в Остия.

От този период най-известният пиратски главатар бил Зеникет. Започнал кариерата си като обикновен морски разбойник, той се възползвал от безвластието в Югоизточна Мала Азия /след разпада и унищожаването на Селевкидската държава/ и създал там свое владение. Обосновал се в ликийския град Олимп, който направил своя столица. Натрупал войска и кораби, той постепенно подчинил по цялото ликийско и памфилийско крайбрежие. Редица градове като Фазелис, Агталия, Мира и Сиде признали властта му. Според Плутарх на него се дължало и разпространението на митраизма в тези земи. Зеникет заел страната на Митридат в конфликта му с римляните, но изпратените срещу него през 80-та г. пр. н. е. римски генерали Долабела и Гай Верес били по-вече заети да грабят подчинените им

малоазийски провинции, отколкото да се бият с пиратския вожд. Корабите на последния необезпокоявано извършвали рейдове чак до Испания.

Римските пълководци в борба с пиратите

За да спре ширещото се пиратство в Източното Средиземноморие, Сенатът първоначално изпратил претора Марк Антоний Оратор и през 102 пр.н.е. в провинция Киликия. Той ликвидирал основните пиратски пристанища и крепости /счита се че издигането на Зеникет се дължи именно на вакуума, който се образувал на мястото на отстраняването на старите главатари/. Сенатът гласувал морски триумф в не-

гова чест, но пък пиратите го унизили като няколко години по-късно пленили дъщеря му Антония в Италия, заставяйки го да плати откуп за нея.

През 92 г. пр. н. е. тогавашният наместник на Киликия /а впоследствие и победилият в гражданската война с популарите/ Луций Корнелий Сула водел сухопътни битки с киликийските разбойници и пирати. Основните му задачи били обаче да не допусне експанзията на арменския цар Тигран и понтийския цар Митридат в Мала Азия, така че пиратите бързо били оставени на мира.

През 78 г. пр. н. е., след неуспеха на Долабела и Верес, за да се пресече пиратството в Източното Средиземноморие, Сенатът изпратил в Киликия Публий Сервилий Вация. Вация водел няколко кампании за периода 78-75 г. пр. н. е. В поредица от кървави сражения с пиратите, той унищожил флота им и разрушил повечето крепости по крайбрежието на Киликия, Памфилия и Ликия. Зеникет бил обсаден в столицата Олимп, където се самоубил, подпалвайки двореца си. Вация проникнал и в страната на исаврите в планината Тавър и превзел главните им крепости Ороанда и Исавра. Заслугите му били почетени с триумф, а той получил прякора ‚Исаврийски‘.

По това време краткотраен досег с пиратите имал и Юлий Цезар, чийто кораб бил пленен недалеч от Родос, закъдето последният пътувал, за да учи ораторско майсторство. Цезар запазил хладнокръвие и дори сам се оценил на стойност от 50 таланта. След близо месец, когато откупът бил съ-

бран, младежът още тогава показал, че в него се крие бъдещ военачалник и след освобождаването си веднага организирайла наказателна експедиция, която сварила пиратите в убежището им напълно неподготвени. Главатарите били разпънати на кръст, като Цезар милостиво позволил преди това да им бъдат прерязани гърлата, тъй като пиратите се държали добре с него по време на пленничеството му.

Въпреки успехите на Вация пиратското гнездо по-скоро било разорено, отколкото унищожено. Повечето спасили се корсари се преместили на остров Крит. Разбойниците предприемали още по-дръзки атаки срещу римските кораби и градове, даже пленили двама претора в Италия със свитата и ликторите им – унижение, което не могло да остане ненаказано.

Плутарх пише за омразата, с която киликийските пирати преследвали римляните: *„Щом пиратите узнаели, че между пленниците се намира римски гражданин, те се престрували на ужасени, биели се в гърдите и се хвърляли в краката на пленника. Най-верноподанически го молили за прош-*

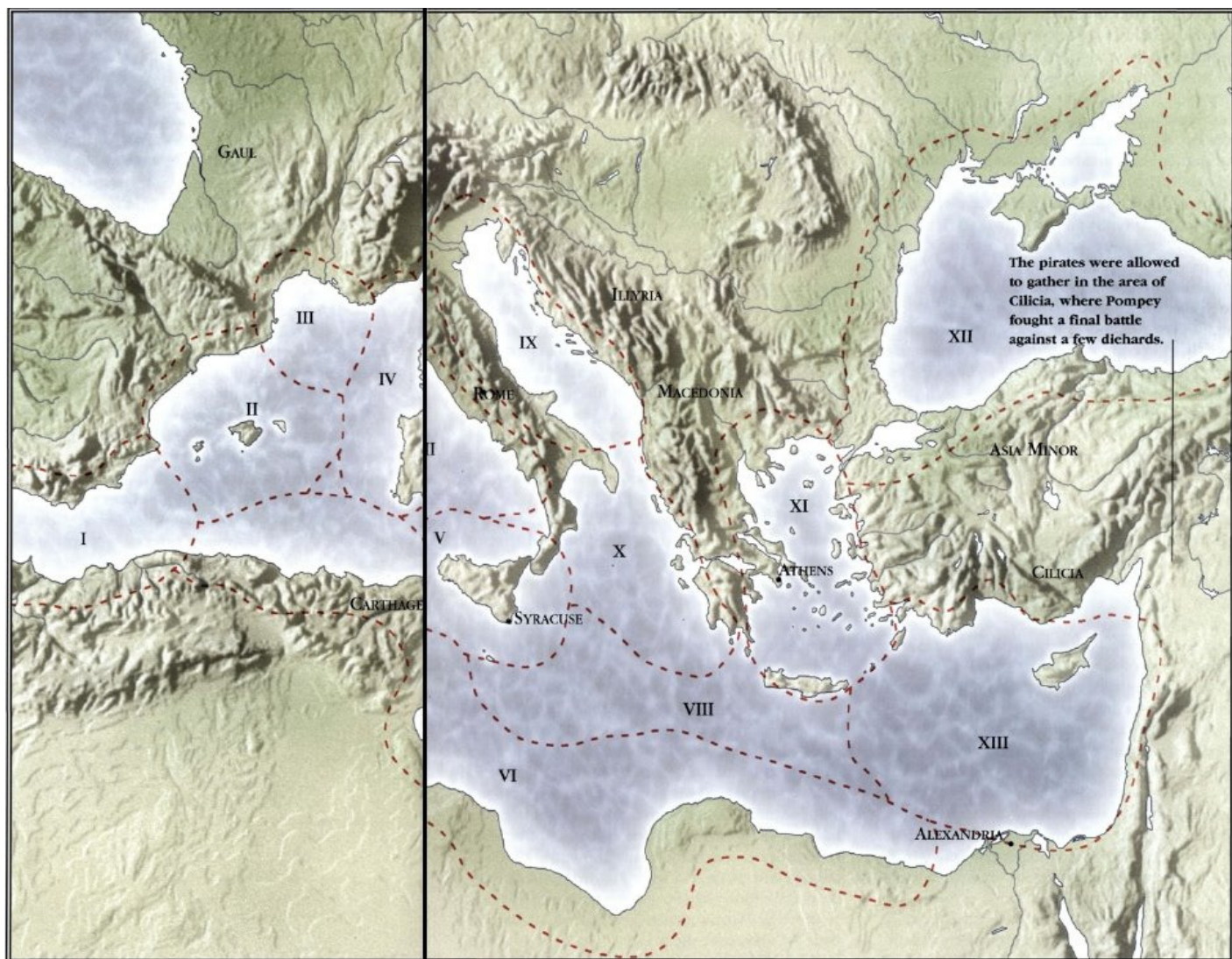
ка. Други му нахлузвали обувки и го обличали в широка римска тога, за да вижда всеки кой е той. След гаври от подобен род го молели да стъпи на стълба, която слизала до водата, и оттам свободен и необезпокояван да напусне борда. Ако пленникът откажел, със сила го изтиквали през стълбата в морето.“

През 75 г. пр. н. е. за борба с пиратите бил изпратен синът на Марк Антоний Оратор – Марк Антоний /наречен по-късно подигравателно Критски/. Последният бил и баща на триумвира Марк Антоний. Кретик получил империум /върховна власт/, за да очисти Средиземно море от пиратите и да гарантира доставките на войска и провизии за армията на Лукул, който по това време водел третата война срещу Митридат в Мала Азия. Действията на Марк Антоний обаче не били успешни, за което роля изиграно вроденото му сребролюбие и желанието да облагодетелства най-вече себе си. Разграбвайки гръцките провинции, той принудил жителите на о-в Крит да повикат на помощ пиратите. Флотата на Антоний била разбита през 71 г. пр. н. е. близо до Крит, а самият той бил пленен и скоро умрял в заточение.

Изправено пред безнаказано ширещото се пиратство, което спряло доставките на хляб в Рим и предизвикало бунтове сред населението, римското правителство приело през 67 г. пр. н. е. закон на Габиний, според който за борбата с пиратите трябвало да се гарантират специални правомощия и власт. За този пост бил избран за три години намиращият се тогава в апогея на своята слава приятел на Габиний – Гней Помпей Велики. Той получил за три години неограничена власт по цялото крайбрежие на Средиземно море от Херкулесовите стълбове на Запад до бреговете на Черно море на Изток. Всички васални царе и правители, трябвало да оказват всяческо съдействие на Помпей, а самият той, освен предоставените му парични средства и воински контингенти, имал правото да набере необходимата му армия и флота. В крайна сметка експедицията включвала около 500 либурни, 120 000 войника и 5 000 конника. Помпей поучен от грешките на предшествениците си и изработил ясен план за елиминиране на пиратството във всеки ъгъл на Средиземно море, което разделил на 13 сектора.

сп. “Българска Наука”
www.nauka.bg

Първоначално започнал едновременното ликвидиране на пиратските флотилии и крепости в Западната половина. За всеки участък назначил легат със съответното количество флота и войници, които да пазят крайбрежните градове и активно да преследват и унищожават пиратите. Самият той начело на 60 кораба заел позиция между Италия, Сардиния и Сицилия, където причаквал измъкналите се от капана разбойници. В резултат на тази умела операция за 40 дена Западното Средиземноморие било освободено тях. След кратка почивка, Помпей се насочил на изток. Там за същия период по-

стигнал аналогичен резултат. Пиратите, които в началото на кампанията на Помпей, смятайки че си имат работата със среднотатистически римски генерал даже планирали да го заловят, виждайки скоростта и решителността с която той действа отказали да се бият с него в открито море и се укрили в крепостите си. Легионите на Помпей щурмували пиратските бази, а флотата не им давала възможност да избягат. Нещо повече, когато Помпей помилвал няколко предали се пиратски главатари, конфискувайки само корабите им, това станало сигнал и за по-голямата част от страшните доскоро разбойници да молят за пощада. Тези,

които обаче отказвали да се предадат били разпъвани на кръст. Остатъците от свободолюбивите пиратски ескадри се укрили в Киликия и решили да се бият до край. Близко до столицата – Корачезий флотата им била разгромена от римляните. След това почти всички бастиони се предали на милостта на победителя. Като равностметка: 20 000 пирати били пленени, а 10 000 – загинали. Били конфискувани близо 400 кораба, оръжие и плячка. Освободено било и голямо число пленници. След като езекутирал най-непримиримите врагове на римляните сред пиратите, Помпей поселил разоръжените разбойници по опустошените от тях крайбрежия на Ликия и Киликия.

В Рим снабдяването с хляб и необходими продукти било възстановено, а авторитетът на Помпей сред народа и аристокрацията бил недостижим. Така за близо три месеца пиратството било елиминирано, което се дължало най-вече на грамотното разпределение на силите и добрата координация в което проличал организаторския талант на Помпей, издигайки го до ранга на най-популярния военачалник в Рим. Сенатът му гласувал безпрецедентното правомощие да довърши кампанията срещу Митридат в Азия, да води война и сключва мир по свое усмотрение и да командва всички войски, намиращи се извън Италия, а Помпей покрай уреждането на малоазиатските дела покорил Сирия, Финикия и Юдея.

Секст Помпей и пиратите

След убийството на Цезар през 44-та година, Римската империя била отслабена от вътрешните борби за власт и пиратите използвали този шанс. В разгара на гражданската война между цезарианците /Марк Антоний и Октавиан Август/ и републиканците /водени от Брут и Касий/, последният оцелял син на Гней Помпей – Секст завладял Сицилия. Проявеното навремето от баща му милосърдие сега докарало под знамето му множество бивши пирати и техните синове. Но най-голямата част от екипажите му съставяли избягали роби, на които той обещал свобода. Парадоксално, но синът на победителя на пиратите станал пиратски предводител начело на могъща флота. С тази флота той завладял Сицилия, Сардиния и Корсика и блокирал морските пътища за Рим, нарушавайки доставките на жито от Египет. Това принудило Октавиан, приемникът на Цезар и по-късно император Август, да сключи със Секст Помпей през 39 година пр.н.е. мирен

договор. Този договор преди всичко гарантирал на Секст Помпей Сицилия, Сардиния и Корсика и давал амнистия за всичките му последователи. От своя страна той се задължил да не приема повече избягали роби и да доставя на Рим зърнени храни. Но скоро Помпей нарушил мирния договор – оплячкосал търговските кораби превозващи жито, което предизвикало гладни бунтове в Рим. За разправа с пирата бил изпратен талантливият военачалник Агрипа, който реорганизирал флотата си за борба с либурните на Секст. Сред техническите нововъведения бил и харпаксът - изстрелван с балиста харпун, който се забивал в борда на вражеския кораб, който след това бил придърпван и щурмуван. Въпреки, че на няколко пъти метежникът успял да нанесе поражения на флотата Агрипа,

най-накрая при Навлох през 36 г. пр. н. е. силите му били разгромени, тъй като на много от бившите роби била обещана амнистия и те не влезли в сражение. Впоследствие обаче близо 30 000 от предалите се роби били заловени и върнати на предишните им господари, а тези, чийто господар не бил установен били екзекутирани. Секст избягал в Мала Азия, но скоро бил умъртвен.

С това широкомащабното пиратство в Средиземно море приключило. Разбира се в някои негови части римските наместници спорадично предприемали лов на морски разбойници, но до идването на германите, вече никой не смее да оспори господството на римляните в така нареченото от тях Mare Nostrum /Наше море/.

Ако списанието ви харесва, помогнете!

DONATE

Donate

БГ Наука е безплатно, защото знанието трябва да достига до всеки.

БГ Наука е електронно издание, за да може всеки българин навсякъде по света да има достъп до него.